

Estatut: compte enrere al Congrés

Caldrà esperar gairebé dos mesos per resoldre totes dues incògnites, però a hores d'ara ja hi ha alguns elements que deixen entreveure per on poden anar les estratègies dels uns i dels altres. Durant les properes setmanes, una ponència integrada per onze diputats del Parlament espanyol i onze més de la cambra catalana debatran novament punt per punt l'Estatut de Catalunya. Oficialment es tracta de discutir les esmenes que socialistes i populars han fet al text, consensuar una redacció definitiva i sotmetre-la a votació al Congrés. El text, però, com ja s'han encarregat de fer públic els seus protagonistes, està pràcticament pactat. Per tant, a l'espera que s'hi puguin fer algunes modificacions de caràcter més aviat tècnic —tant en la ponència que ara comença com a la comissió constitucional que la precedirà—, del que es tracta realment és d'aconseguir el màxim consens possible amb vista a la votació final. És a dir, incorporar-hi el PP i ERC. Als socialistes, la suma del Partit Popular els permetria respirar tranquils i oblidar-se, de moment, del discurs que la dreta espanyola fa sobre la divisió d'Espanya i el trencament de la Constitució. A més, el govern de Rodríguez Zapatero podria posar en marxa automàticament la maquinària —ara, mig aturada— de les reformes estatutàries a la resta de comunitats autònomes, incloses les governades pel Partit Popular. El PSOE, doncs, podria aconseguir i capitalitzar, en relativament poc temps, la reforma de l'estat que pregona el president espanyol. Zapatero, a més, podria centrar-se definitivament en el procés de pau al País Basc: el projecte que realment el pot consagrar com un gran estadista. Pel que fa als partits catalans, al tripartit el vot favorable d'Esquerra li permetria, d'una banda, mantenir la cohesió i la coherència. Per tant, continuar governant a la Generalitat, tot i els acords no escrits entre Mas i Zapatero a la Moncloa. A CiU, la suma d'Es-

L'Estatut ha començat el curs legal a Madrid. Ha arribat l'hora de materialitzar els acords a què s'ha arribat després de tres mesos de negociacions i converses extraoficials. Aparentment, un tràmit. Sobre la taula, però, dues incerteses: respectarà el PSOE els pactes acordats amb CiU? Se sumarà ERC a un Estatut que ja no té gaire més camí per recórrer?

guerra li permetria esvaïr els dubtes de l'electorat nacionalista que ara viu dividit entre els defensors del salt qualitatiu que representen les millores que incorpora el nou Estatut i els detractors d'un text que no reconeix explícitament la qüestió nacional ni un nou model de finançament basat en el concert econòmic. Ara mateix cap d'aquests dos suports, el de populars i republicans, està assegurat. Més aviat al contrari.

La negativa d'ERC. Esquerra Republicana arriba al tràmit del Congrés encastellada en el no. El que podia semblar, en un primer moment, una rebequeria dels republicans pel protagonisme atorgat a Artur Mas i a CiU, cada vegada agafa més consistència i posa més nerviosos la resta de partits

Els diputats i membres del Parlament de Catalunya que han de debatre les esmenes al projecte de reforma de l'Estatut posats amb Alfonso Guerra i Manuel Marín.

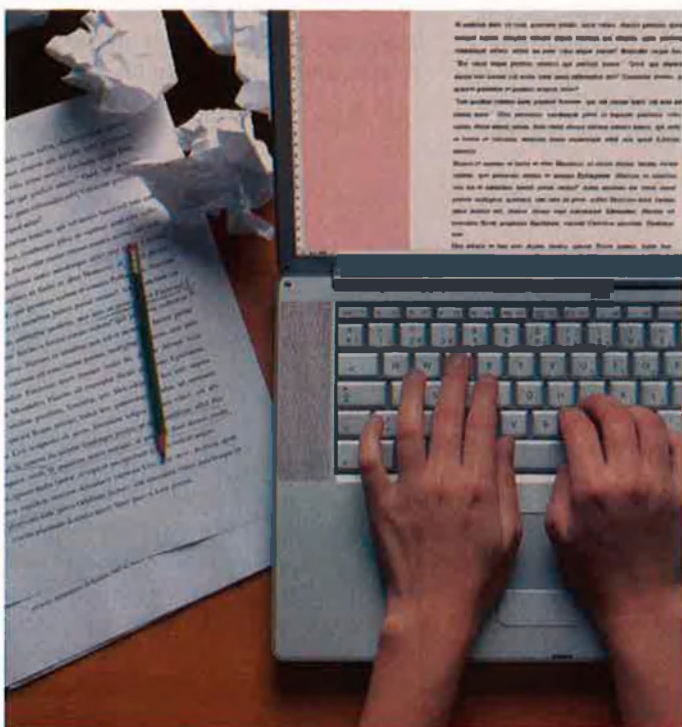
catalans. Els republicans, impulsors de la reforma i autors d'alguns dels avenços importants que en matèria de competències i llengua aconseguix el nou Estatut, són conscients que els és molt difícil de justificar al seu electorat el text definitiu. L'exclusió del text definitiu, dins del text jurídic, per un motiu que durant el tràmit a Catalunya seria el reconeixement del dret a l'autodeterminació, és realment complidament de defensar. La manca d'un nou model de finançament que a hores d'ara ni no sap precisar amb detall quins costos comportarà per a Catalunya que haurà de ser negociat en el marc del Consell de Política Fiscal i Financera amb la resta de comunitats, de fet, és un problema que els dirigents d'ERC sense argumentar davant de les seves bases. De fet, aquestes les assemblees territorials que els republicans van fer fa dues setmanes la militància es va decantar sense dubtes pel no. ERC, partit assembleari, no descarta decidir el seu vot final a la conferència nacional del partit, però inicialment per a la tardor vinent, però que podria avançar-se a la primavera. Si és així, la possibilitat de sumar Esquerra al consens de l'Estatut seria gairebé impossible. La direcció del

Del que es tracta
realment és
d'aconseguir el
màxim consens
possible

publicans ha avaluat les conseqüències que això tindrà per a ells; la principal, la sortida d'Esquerra del Govern de la Generalitat tal com ja els han anunciat des de Madrid i Catalunya, i ara mateix encara no hi ha una decisió presa. La direcció d'Esquerra, però, sap que tard o d'hora s'hauran d'enfrontar amb la militància i explicar el sentit del seu vot. Saben també que si no els convenen seran sacrificats.

La posició del PP. L'entrada de la reforma catalana a les Corts permetrà als populars tornar a participar directament en un projecte del qual van quedar despenjats quan decidiren no se-

Premi Sant Joan Caixa Sabadell de literatura catalana CONVOCATÒRIA 2006

Entrega d'originals:
Fins el 31 de març de 2006

Bases del premi:
www.obrasocialcaixasabadell.org
obrasocial@caixasabadell.es
i a les oficines de Caixa Sabadell

 OBRA SOCIAL
Caixa Sabadell

Informació: Obra Social Caixa Sabadell Carrer d'en Font, 25. 08201 Sabadell, telèfon 93 725 95 22

Segons el socialista Alfonso Guerra, president de la comissió constitucional, "tot és possible si tots ho volen".

cundar el text a Catalunya. El PP podrà compaginar, ara, la guerra de guerrilles que manté amb accions com la recollida de signatures en contra de l'Estatut amb el debat parlamentari sobre la qüestió. La participació dels populars en la comissió constitucional, però, no

s'espera que sigui gaire constructiva. El PP té clara la seva estratègia: oposició frontal a un projecte que, segons diuen ells, divideix els espanyols i atorga beneficis a només una part de la ciutadania. Al PSOE, però, li interessa comptar amb el suport dels populars

per enterrar definitivament el debat de la confrontació nacional que tants dóna als populars i que tants més fer perdre als socialistes espanyols. Aquesta una altra de les incògnites: a on està disposat a cedir el PSOE a aconseguir el consens del PP i desllestar aquesta estratègia electoral (tant de mal li pot fer? Rodríguez Zapatero ja va deixar entreveure durant la seva darrera presència a Barcelona que fa dues setmanes que el nou Estatut pot discriminar ningú per raó de llengua. L'avertència, de moment, no anat més enllà, però a ningú no se li capia que un hipotètic consens amb el PP passaria per cedir en qüestions clau el reconeixement lingüístic que l'Estatut fa del català. Aquestes concessions permetrien sumar els populars, però obririen un nou escenari: una CiU, liderada pel no d'Esquerra, es veuria obligada a desmarcar-se de l'acord amb el PSOE accedeix a rebaixar-lo en més. Caldrà esperar a veure com acabaran els pròxims dos mesos en una missió on, en paraules del seu president, el socialista Alfonso Guerra, "tot és possible, si tots ho volen". Vet aquí la qüestió: el que volen els uns no té res a veure amb el que volen els altres.

Roger Ro

All i pebre

Pere Mar

Barajas com a símptoma

Cada vegada que els diputats catalans han d'anar a la comissió del Congrés on es negocia l'Estatut del Principat passen per la nova terminal de l'aeroport de Barajas. Afortunadament, té el sostre alt i permet que fins i tot els que són cornuts perquè paguen el beure puguin circular sense problemes per una infraestructura que ha rebut el triple d'inversió pública que l'aeroport del Prat. El govern "amic" de Zapatero la va inaugurar amb el lema plural de "Despegamos todos", però el publicista va oblidar la segona part de la frase: "pagando los catalanes". I l'endemà, el president espanyol va viatjar fins a Barcelona per assistir al consell nacional del PSC i comunicar que el nou Estatut no representarà un canvi de model d'estat sinó un simple retoc de l'actual.

A aquestes altures del procés negociador, continuar confiant en la bona fe de Zapatero és pura ingenuïtat o simplement im-

potència, o les dues coses a la vegada. L'exemple de l'Estatut valencià és paradigmàtic. En el món socialista, l'interès del partit sempre preval per damunt de qualsevol altre, i per això el PSPV sacrifica els seus interessos en favor del PSOE i recorre a rebaixar el llistó del 5%, de la mateixa manera que el PSOE es posa al servei de Zapatero acceptant disciplinadament la foto amb Artur Mas que posa en risc no solament el tripartit sinó també la seva futura hegemonia electoral. En el cas de l'Estatut valencià ja està tot dat i beneït malauradament, però en el cas de l'Estatut del Principat, encara hi ha partit. La plantada d'ERC ja ha vocat les primeres esquerdes en el pacte Zapatero-Mas i la part de la direcció de CiU estudia a hores d'ara congelar el acord o reobrir les negociacions. Si malgrat les pressions de la ciutadania que està rebent, el partit de Josep-Lluís Carod-Riureu manté el seu rebuig fins al final, Zapatero haurà de moure's a millorar el contingut del text pactat fins ara, o no hi ha cap Estatut.